

HỒI THỨ HAI MƯƠI TÁM

LANG QUÂN NGỜ NGẮN THỰC NỮ ĐAU LÒNG

Lúc đầu Bạch Vạn Kiếm tưởng là có ma, nhưng rồi hấn nghĩ ra ngay: đây chỉ là một tay cao thủ nào đó đứng bên dòm ngó rồi thừa cơ mình móc túi lấy đá lửa cứu Thạch Phá Thiên đem đi.

Hấn vội nhảy nãy lên nóc điện, đảo mắt nhìn quanh bốn phía thì thấy ở nóc đông nam có một khu rừng cây rậm rạp là chỗ khả nghi kẻ gian tể còn nấp tại đó.

Hấn liền nhảy xuống chạy thẳng tới ven rừng lớn tiếng quát:

-Nấp tránh hành động lén lút như vậy đâu phải là anh hùng hảo hán ? Có giỏi thì ra đây quyết một trận tử chiến.

Hấn chờ một lát không thấy người đáp lại. Hấn là người tài cao mật lớn, không sợ địch nhân ám toán bất thành linh. Tay cầm trường kiếm, ngang nhiên tiến vào trong rừng. Nhưng bốn bề vắng ngắt.

Từng trận gió rừng quạt vào mặt mát lạnh, lá cây rụng xuống như mưa trút. Hơi thu ở đất Giang nam đã ra chiều đầy đặc.

Bao nhiêu lửa giận trong người Bạch Vạn Kiếm dường như bị tiêu tan trong khoảnh khắc. Cuộc đấu kiếm vừa rồi đã khiến hấn tỏ nhụt nhuệ khí, không dám coi thường anh hùng trong thiên hạ nữa. Bây giờ hấn mới biết câu người ta thường nói: “Ngoài bầu trời này còn có bầu trời khác, trên cõi người này còn có cõi người khác” là đúng.

Bạch Vạn Kiếm bỗng cảm thấy trong lòng nguội lạnh, rồi hấn đâm ra thương xót cô con gái nhỏ tuổi đã bị thảm tử. Cõi lòng se lại, bất giác hấn buông một tiếng thở dài rồi quay về miếu Thổ địa.

Bạch Vạn Kiếm bật lửa thắp nến cho sáng rồi ra tay giải khai huyết đạo cho các sư đệ. Đột nhiên hấn lại thộn mặt ra, vì bọn Hô Diên Vạn Thiên, Văn Vạn Phu, mỗi người ở nửa mặt bên trái đều in năm vết ngón tay rất rõ ràng. Những vết ngón tay đen như mực, sâu lõm xuống đến mấy phân.

Bạch Vạn Kiếm liền cất tiếng hỏi dồn:

-Ai ? Ai đã đánh các sư đệ ? Họ hạ thủ vào lúc nào ?

Hấn coi lại những vết ngón tay này rất nhỏ dường như do đàn bà tát vào.

Bạch Vạn Kiếm tuy ít qua lại với bọn võ lâm Trung nguyên, nhưng thường được nghe phụ thân kể những chuyện kỳ văn trên chốn giang hồ. Tuy hấn chưa được mắt thấy nhiều, nhưng tai nghe không phải là ít. Những vết ngón tay đen này nếu là Hắc Sa chưởng hay Hắc thiết chưởng lưu lại thì người trúng chưởng tất bị mất

mạng. Nhưng hắn coi chừng bọn sư đệ bị thương không lấy gì làm nặng cho lắm, đã hơi yên tâm.

Bỗng nghe Hô Diên Vạn Thiện nói:

-Tiểu đệ ... thực không hiểu ai đã đánh mình.

Văn Vạn Phu lớn tiếng thóa mạ:

-Mẹ kiếp ! Ngấm ngầm hại người trong bóng tối. Quân chó đẻ ! Đúng là quân chó đẻ.

Rút cục chẳng một người nào biết kẻ đánh mình là ai ? Chúng chỉ kể rằng Bạch Vạn Kiếm chống kiếm ra khỏi miếu đuổi theo giai nhân rồi bất thành lình có người tát vào mặt mình. Người bị tát sau không nghe thấy thanh âm người bị tát trước. Kẻ bị tát đau quá, nên cũng chẳng nghe thấy thanh âm người bị tát sau ...

Mãi tới lúc Bạch Vạn Kiếm quay lộn về thấp lửa sáng lên rồi mà ai cũng tưởng chỉ có một mình mình bị đánh.

Bạch Vạn Kiếm trầm ngâm không nói gì. Hắn nghĩ bụng:

-Kẻ đã cứu Thạch Phá Thiên đem đi với kẻ đã đánh các sư đệ chỉ là một người. Hắn cứu thẳng lối rồi, nhưng vẫn ở lại trong miếu, nấp vào một chỗ. Hắn chờ cho mình ra khỏi miếu rồi lại đánh mỗi vị sư đệ một chưởng, đoạn dắt tptđi. Hắn dùng nội lực âm nhu để phóng chưởng nên không phát ra thanh âm. Về võ công cũng như về mưu trí, hắn đều hơn mình một bậc, nghĩ đến mà kinh.

Nhắc lại Thạch Phá Thiên tự đưa mình vào lưới kiếm của Mẫn Nhu, chàng bị thương không lấy gì làm trầm trọng, mà cũng chẳng đau đớn gì cho lắm.

Thạch Thanh cùng Mẫn Nhu hai người đi khỏi rồi thì trong đám tối đen, chàng thấy có người đưa bàn tay ra bịt lên miệng mình tiếp theo chàng thấy người mình được nhắc bổng lên đem đặt vào găm khám thờ.

Sau một lúc, Thạch Phá Thiên lại thấy người đó vào ôm mình chạy ra khỏi miếu, rồi cứ bon bon chạy đi rất nhanh.

Đi được một quãng xa, người đó nhảy ngay xuống một con thuyền nhỏ. Sau khi thấp đèn sáng Thạch Phá Thiên giương to cặp mắt lên nhìn thì thấy người ngồi bên đèn chính là Đinh Đang.

Thạch Phá Thiên mừng rỡ không biết đến thế nào mà nói. Chàng reo lên:

-Đinh Đinh Đang Đang ! Nàng ẵm ta đến đây đấy ư ?

Đinh Đang bĩu môi, làm mặt giận đáp:

-Chàng Ngốc ơi ! Đến người ẵm mình mà cũng không biết là ai ư ? Gia gia ẵm chàng đó.

Thạch Phá Thiên ngảnh đầu nhìn ra thấy Đinh Bất Tam bó gối ngồi ở đầu thuyền. Lão đang ngẩng mặt nhìn lên trời, không lý gì đến chàng. Chàng liền hỏi dồn:

-Gia gia ! ... Gia gia đưa cháu đến đây làm chi ?

Đinh Bất Tam hắng giọng một tiếng nói:

-Đinh Đang ! Gã này đúng là một tên si ngốc, người lấy gã làm chi ? Người chưa ngủ chung phòng với gã lần nào, chém gã một đao phứt đi cho rồi.

Đinh Đang vội kêu lên:

-Không, không ! Thiên ca vừa bị một phen trọng bệnh nên chàng chẳng nhớ gì nữa. Rồi chàng sẽ khôi phục dần dần trí nhớ.

Nàng quay lại bảo Thạch Phá Thiên:

-Thiên ca ! Cho tiểu muội coi vết thương xem thế nào ?

nàng sẽ sàng cởi mở vạt áo trước ngực Thạch Phá Thiên ra, lấy khăn đắp nước lau những vết mau xung quanh vết thương. Nàng rịt thuốc cho chàng rồi xé vạt áo mình buộc vết thương lại.

Thạch Phá Thiên nói:

-Cám ơn nàng Đinh Đinh Đang Đang ơi ! Nàng cùng gia gia nấp ở dưới gầm bàn phải không ? Hai người ngồi chồm chồm như sắp vồ ếch, trông hay đáo để.

Đinh Đang nói:

-Thế mà Thiên ca còn nói rờn được ư ? Gia gia và má má Thiên ca đấu kiếm với gã họ Bạch, có biết trong lòng tiểu muội hoang mang đến thế nào không ?

Thạch Phá Thiên lấy làm kỳ hỏi:

-Gia gia má má ta ư ? Muội muội bảo người mặc áo đen đó là gia gia và cái bà lịch sự đó là má má ta hay sao ? ...

Thạch Phá Thiên ngập ngừng nói tiếp:

-Má má ta không có bộ dạng như vị phu nhân đó, người không diêm dúa lịch sự như vậy đâu.

Đinh Đang thở dài nói:

-Thiên ca ! Thiên ca bị trọng bệnh thiệt là tai hại quá ! Nó làm cho Thiên ca quên luôn cả song thân mình nữa. Tiểu muội coi bảy mươi hai đường Tuyệt Sơn kiếm pháp của Thiên ca thi triển thấy sơ hở rất nhiều. Chẳng lẽ võ công Thiên ca cũng quên hết rồi ư ? ... Bây giờ biết làm thế nào ?

nguyên Thạch Phá Thiên bị Bạch Vạn Kiếm bắt rồi, hai ông cháu Đinh Bất Tam liền lập tức theo dõi. Cuộc đấu kiếm giữa vợ chồng Thạch Thanh và Bạch Vạn Kiếm tình hình ra sao hai người đều thấy rõ hết.

Đinh Bất Tam cứu Thạch Phá Thiên đem đi. Đinh Đang liền sử môn chưởng pháp gia truyền đánh vào mặt mười hai tên đệ tử phái Tuyệt Sơn. Nhưng đối với

Bạch Vạn Kiếm, nàng rất dỗi e dè sợ sệt không dám gây chuyện với hắn. Nàng không chờ hắn quay về miếu đã cất bước chuồn thẳng.

Thạch Phá Thiên lấy làm kỳ hỏi:

-Võ công nào của ta ? ta chẳng hiểu chút võ công nào hết. Những câu chuyện nàng nói ta không sao hiểu được.

Đinh Bất Tam đột nhiên đứng phắt dậy, lớn tiếng quát:

-A Đang ! Người say mê gã đến thế là nghĩa làm sao ? Ai đời lại cứ đòi lấy thằng cha gà dở ăn nói lằng nhằng. Tên gã là Cầu Táp Chủng thật đã không lầm. Để ta phóng một chưởng đánh chết gã phút đi cho rồi. Mọi việc người cứ trông vào gia gia. Ta sẽ kiếm cho người một chàng thiếu niên anh tuấn khác. Y phải là người thông minh, văn võ song toàn có khí phách anh hùng cho xứng với người và đáng là cháu rể ta.

Đinh Đang hai hàng nước mắt chảy xuống ròng ròng, nàng đáp:

-Cháu ... nhất định không lấy người nào khác nữa. Thiên ca ... không phải là người si ngốc đâu. Nhưng ... trải qua một thời gian mắc bệnh trầm trọng nên trí óc hãy còn hồ đồ trong một thời gian mà thôi.

Đinh Bất Tam nói:

-Lúc còn ở trong miếu thổ địa, ta thấy gã ra chiều như bị quỷ ám ảnh, khiến ai cũng phải tức như vỡ mật. Chân tay gã quờ quạng chẳng khác người mới bắt đầu luyện võ. Mỗi kiếm chiêu sơ hở hàng trăm chỗ, đối phương muốn đâm vào đâu cũng được. Trời ơi ! Rõ ràng người ta đã thu kiếm về mà gã còn đâm mình lưỡi kiếm của đối phương để cho bị thương mới thiệt là kỳ ! Cái hạng bị thọt này ta không giết đi thì sớm muộn tất sẽ bị người hạ sát. Người ta sẽ đồn đại trên chốn giang hồ là tôn nữ tể Đinh lão tam bị kẻ khác đâm chết, thì còn mặt mũi nào trông thấy ai nữa ? Gã này không giết đi không được.

Đinh Đang mím môi nghĩ thầm:

-Gia gia đã nói sao là nhất định làm như vậy, dù mình có giải thích đến đâu mà trái ý người cũng bằng vô ích.

Nàng liền hỏi:

-Gia gia ! Bây giờ gia muốn thế nào sẽ không giết chàng ?

Đinh Bất Tam nói:

-Hà hà ! Làm thế nào mà không giết gã được ? Ta không giết gã không xong rồi, để gã sống thì mai đây sẽ mất mặt Đinh lão tam. Người ta có bảo Đinh Bất Tam tự ý hạ sát tôn nữ tể thì chẳng lấy chi làm lạ. Nhưng nếu họ đồn tôn nữ tể của Đinh lão tam bị người hạ sát thì còn ra thế nào nữa ?

Đinh Đang đáp:

-Cháu tưởng cái đó chẳng khó gì, nếu chàng bị ai giết thì gia gia sẽ báo thù cho chàng.

-Ta đi báo thù cho cái bị thịt đó ư ? Người coi gia gia người là người thế nào mà dám nói vậy ?

Đinh Đang cười đáp:

-Chính gia gia chủ trương việc bái đường jết hôn của chúng cháu. Bây giờ chàng đã là trưởng phu của cháu rồi. Gia gia giết chàng đi để cháu thành người góa phụ hay sao ?

Đinh Bất Tam vò đầu bứt tai nói:

-Khi ấy ta đã thử gã biết rằng nội công gã không phải tầm thường, đáng làm tôn nữ tể của ta. Ngờ đâu gã lại là một thằng ngốc. Nếu người nhất định xin ta đừng giết gã, ta cũng ưng cho, nhưng phải nghe ta một điều.

Đinh Đang thấy lão chuyển lòng, rất đổi vui mừng, hỏi ngay:

-Tuân theo điều kiện gì của gia gia ? Gia gia nói ngay đi !

Đinh Bất Tam nói:

-Ta bảo gã là thằng ngốc nên giết đi, mà người lại bảo gã không phải là thằng ngốc không nên giết. Được rồi ! Ta hẹn cho gã trong vòng mười ngày đi tủy võ với Bạch Vạn Kiếm và phải giết thằng cha Khí hàn tây bắc đó, hay ít ra là đánh bại hắn thì ta mới tha gã và cho người cùng gã nên đạo phu thê chân chính.

Đinh Đang nghe lão nói lại lạnh gáy. Nàng nghĩ thầm:

-Bạch Vạn Kiếm là một tay kiếm thuật thông thần. Cả hai ông cháu đều đã mất thấy rồi. Thiên ca làm sao địch nổi với tay đại danh gia về kiếm thuật đó được ?

Nàng liền nói:

-Gia gia ! Điều kiện của gia gia thật là một vấn đề khó giải quyết.

Đinh Bất Tam nói:

-Khó cũng vậy mà dễ cũng vậy. Nếu gã không hạ được Bạch Vạn Kiếm thì ta phóng một chưởng đập chết đồ vô dụng đó đi.

Đinh Đang trong lòng vô cùng sầu khổ. Nàng ngoảnh mặt lên nhìn Thạch Phá Thiên thì thấy chàng vẫn lộ vẻ thản nhiên như không. Nàng khẽ nói:

Gia gia tiểu muội ra điều kiện trong vòng mười ngày Thiên ca phải đả bại Bạch Vạn Kiếm. Vậy chàng tính sao ?

Thạch Phá Thiên đáp:

-Bạch Vạn Kiếm ư ? Kiếm pháp y giỏi lắm. Đến ai kia còn chưa địch nổi y, ta làm thế nào mà đả bại y được ?

Đinh Đang nói:

-Phải rồi ! Gia gia tiểu muội biểu nếu chàng không thắng được y, sẽ giết chàng đó.

Thạch Phá Thiên cười hì hì nói:

-Tự nhiên vô cớ sao lại giết người ? Gia gia giỡn đó, muối muối tưởng thiệt ư ? Gia gia là người tốt, không phải là người xấu. Người không giết ta đâu.

Đinh Đang thở dài nghĩ bụng:

-Thạch lang quả là người ngây dại, không hiểu sự tình. Bây giờ đành hãy vâng lời gia gia rồi sẽ tính. Trong vòng mười ngày mình sẽ tìm ra biện pháp để chàng trốn đi là yên.

Nghĩ vậy nàng liền nhìn Đinh Bất Tam đáp:

-Được rồi ! Cháu chịu lời gia gia bảo chàng trong vòng mười ngày phải đả bại Bạch Vạn Kiếm là xong.

Đinh Bất Tam cười hềnh hếch nói:

-Ta đói rồi, làm cơm ăn đã. Ta nhắc người ba điều: một là không dạy, hai là đừng trốn tránh, ba là chẳng dung tha. Điều thứ nhất là gia gia quyết không truyền dạy võ nghệ cho thằng ngốc. Điều thứ hai là người đừng hòng buông tha cho gã trốn thoát. Nếu gia gia phát giác gã định đào tẩu thì dù chưa đủ mười ngày cũng đập chết luôn. Còn điều thứ ba ta bất tất phải giải thích.

Đinh Đang nói:

-Gia gia đã bảo chàng si ngốc thì dù có dạy võ nghệ chàng cũng không hiểu, còn dạy làm gì !

Đinh Bất Tam tủm tủm cười đáp:

-Người đừng nói khích ta. Dù ta có dạy thì cả mười năm chưa chắc đã đủ chớ mười ngày ăn thua với Bạch Vạn Kiếm thế nào được.

Đinh Đang động tâm nói:

-Gia gia không dạy thì cháu dạy, cháu không làm cơm nữa, chỉ cần Thiên ca có võ công mà thôi.

Gặp lúc thuận chiều gió đông, thuyền giương buồm cho hạc ngược dòng sông Trường giang đi về hướng Tây. Trên mặt nước một làn mù trắng dày đặc tỏa ra bao phủ cả con thuyền đứng xa nhìn không thấy rõ.

Đinh Bất Tam thấy Đinh Đang không chịu thối cơm, lão tức giận nói:

-Mi không đi làm cơm, định bụng để cho gia gia mi chết đói chẳng ?

Đinh Đang cũng phụng phịu nói:

-Gia gia định sát hại trượng phu của cháu, chi bằng cháu để gia gia chết đói trước đi là hơn.

Đinh Bất Tam vênh mặt lên nói:

-Bêu, bêu ! Nói thế mà không biết xấu. Mau đi nấu cơm ăn !

Đinh Đang không nói gì với lão nữa, quay sang bảo Thạch Phá Thiên:

-Tiểu muội lại dạy Thiên ca thêm ít võ công nữa, để trong vòng mười ngày Thiên ca có thể đả bại được Bạch Vạn Kiếm.

Đinh Bất Tam tức mình lên tiếng:

-Đừng nói ba hoa nữa. Việc đó đến ta đây còn làm không nổi mà con ranh con làm được ư ?

thế là hai ông cháu cãi vã nhau hoài.

Thực ra Đinh Đang trong lòng sầu muộn, nàng không biết làm cách nào để cản ngăn gia gia nàng đừng giết Thạch Phá Thiên. Nàng biết Đinh Bất Tam tính tình cổ quái, năn nỉ với lão cũng bằng vô dụng. Chỉ còn cách bướng bỉnh, hậm hực với lão, họa may khiến cho lão hồi tâm chuyển ý được phần nào chăng ?

Mặt khác, Đinh Đang định bụng:

-Mình để gia gia đói, không nấu cơm cho ăn. Lão gia không nhịn được, chắc là phải dùng thuyền lên bộ tìm mua cái gì ăn cho đỡ đói, mình sẽ thừa cơ lúc đó đưa Thạch lang trốn chạy thoát thân.

Dè dặt, Thạch Phá Thiên thấy Đinh Bất Tam đói quá, mặt mũi nhăn nhó ra vẻ buồn phiền vô hạn. Chính chàng cũng thấy bụng đói meo. Chàng không hiểu được chỗ dụng ý của Đinh Đang, đứng dậy nói ngay:

-Để cháu đi làm cơm cho.

Đinh Đang tức giận hỏi:

-Thiên ca vừa mới bị thương, bây giờ cất nhắc, cử động vết thương lại vỡ ra thì làm thế nào ?

Đinh Bất Tam nói:

-Thuốc dấp của họ Đinh linh nghiệm như thần, rịt vào vết thương là khỏi ngay lập tức. Huống chi, vết kiếm thương của gã chẳng có chi là trầm trọng thì còn gì đáng ngại ? Thằng nhỏ ngoan ngoãn kia ! Mau đi nấu cơm cho gia gia ăn.

Đinh Đang nói:

-Chàng nấu cơm cho gia gia ăn, thế thì gia gia có giết chàng nữa không ?

Đinh Bất Tam đáp:

-Nấu cơm là nấu cơm, giết người là giết người. Hai việc này riêng rẽ, có liên quan gì đến nhau đâu ? Sao lại đem việc nọ xọ vào việc kia là nghĩa gì ?

Lão nói như vậy là đến kỳ hạn làm không xong việc, lão vẫn xuống tay hạ sát.

Thạch Phá Thiên nắm vết thương trước ngực quả nhiên không đau đớn gì mấy. Chàng liền xuống đặng đầu lái thuyền vo gạo nấu cơm. Đầu thuyền có một lão già người đất Xuyên, ngồi bẻ bánh lái. Thổ âm hai người khác nhau, nên Thạch Phá Thiên nói gì lão chân sào (người đẩy thuyền hay lái thuyền) cũng không hiểu, mà lão nói gì chàng cũng chẳng hay.

Một mình Thạch Phá Thiên hì hục thổi cơm, nấu nướng món ăn. Công việc này chàng 9 đã thành thạo lắm rồi.

Chỉ trong khoảnh khắc chàng đã mổ nướng xong hai con cá rất thơm tho. Nồi cơm trắng nóng hổi bốc hơi nghi ngút dọn ra.

Đinh Bất Tam vừa ăn cơm vừa khen ngon luôn miệng. Lão nói:

-Giả tử võ công người chỉ được bằng phân nửa tài nấu bếp của người thì gia gia quyết không giết người nữa. Đáng tiếc, thực là đáng tiếc ! Ngày nọ gia gia người đứng bái đường thành hôn với A Đang mà chỉ làm đầu bếp cho ta thì chẳng những gia gia không giết người, mà người có bị kẻ khác hạ sát, gia gia cũng không để yên.

Đinh Đang xới một bát cơm lớn và nửa con cá đem ra đằng lái thuyền cho lão chân sào ăn.

Ăn cơm xong, Thạch Phá Thiên ngồi sóng vai với Đinh Đang rửa bát đĩa ở đầu thuyền. Đinh Đang thấy gia gia ngồi đằng mũi thuyền, liền khế bảo Thạch Phá Thiên:

-Lát nữa tiểu muội sẽ dạy Thiên ca môn cầm nã thủ pháp thì Thiên ca phải dụng tâm nhớ thuộc lòng mới được.

Thạch Phá Thiên hỏi:

-Học xong rồi đi tìm bạch sư phó để tử võ phải không ?

Đinh Đang hỏi lại:

-Chẳng lẽ Thiên ca biến thành người ngẩn ngơ thiệt rồi chăng ? Ngày trước ... Thiên ca có thế này đâu ? ...

Thạch Phá Thiên ngơ ngác hỏi:

-Ngày trước ta làm sao ?

Đinh Đang hai má ửng hồng đáp:

-Trước kia hễ Thiên ca thấy tiểu muội là cái miệng ngọt như đường, cười cười nói nói, lanh lợi vô cùng khiến cho tiểu muội cũng cảm thấy vui lòng hỏi dạ. Nhiều câu nói rất sâu sắc khiến người nghĩ không tới được, mà bây giờ Thiên ca biến đổi hết cả rồi.

Thạch Phá Thiên thở dài đáp:

-Thực ra ta có phải là Thiên ca Thiên kiệt gì của Đinh Đinh Đang Đang đâu. Y biết cách làm cho Đinh Đinh Đang Đang vui lòng hỏi dạ, chứ ta chẳng biết chi hết. Vậy Đinh Đinh Đang Đang đi mà kiếm y có phải hay hơn không ?

Đinh Đang hỏi bằng một giọng dịu dàng thỏ thẻ:

-Thiên ca giận tiểu muội rồi ư ?

Thạch Phá Thiên lắc đầu đáp:

-Sao ta lại giận Đinh Đinh Đang Đang được ? Ta đã nói thiệt mà Đinh Đinh Đang Đang vẫn không tin.

Đình Đang nhìn nước sông chảy cuộn cuộn bên mạn thuyền lăm lăm một mình:

-Không biết đến bao giờ chàng mới trở lại mình mãi như xưa ?

Nàng ngơ ngẩn xuất thần, vô ý đánh rớt một chiếc bát sứ xuống sông. Chiếc bát chỉ lảng vảng dưới làn sóng biếc một cái rồi chìm xuống mất tăm.

Thạch Phá Thiên nói:

-Đình Đình Đang Đang ! Vĩnh viễn ta không trở thành Thiên ca của Đình Đình Đang Đang đâu. Suốt đời thế này ... thế này ... ta cứ ngẩn ngơ thế này hoài. Đình Đình Đang Đang cũng vĩnh viễn không vui lòng hỏi dạ, có đúng thế không ?

Đình Đang ghen ngào muốn bật lên tiếng khóc, nàng nói:

-Tiểu muội không biết ! Tiểu muội không biết !

Đột nhiên lòng nàng cực kỳ phiền não. Nàng cầm hết chiếc bát này đến chiếc bát khác liệng xuống sông.

Thạch Phá Thiên ấp úng:

-Muội muội ... muốn ta mồm mép lanh lợi, nói năng hoạt bát cho Đình Đình Đang Đang vui lòng ... thì suốt ngày ta ... nói liến thoắng không ngớt cũng chẳng ngại gì ... Nhưng ta không phải là vị “Thiên ca” kia của Đình Đình Đang Đang đâu. Dù ta có muốn giả trang cũng không làm được.

oOo